

היה פעם מלך שיצא יום אחד לציד ובמקום מבודד מהרים פגש בפקיר. הפקיר ישב על מיטה ישנה וקרא בקוראן, כשרק בגד מטולא עליו.

המלך שאל אותו על הספר שהפקיר קרא וזה אמר לו שהוא קורא על גן עדן ושהוא מתפלל להיות ראוי להיכנס לשם. הם המשיכו בשיחה ותוך כך המלך ביקש מפקיר לעזור לו להציץ לגן העדן, כי קשה לו להאמין בדבר אם לא ראה אותו במו עיניו. הפקיר ענה שהדבר קשה מאוד לביצוע ואפילו מסוכן, אבל הוא, הפקיר, מוכן להתפלל בשבילו ואולי אז הוא יוכל לעשות זאת. אך הוא גם הזהיר את המלך שחוסר אימון שלו, והסקרנות שמביאה אותו לבקש לראות את גן העדן, מסוכנים מאוד.

בכל זאת המלך לא רצה לוותר והבטיח לפקיר

שיספק לו תמיד את מזונו אם זה יתפלל למענו. הפקיר הסכים ובכך הם נפרדו.

עבר זמן מה והמלך המשיך לשלוח מזון לפקיר, אך כאשר בא לשאול האם יראה לו את גן העדן הפקיר ענה תמיד "עוד לא, עוד לא!"

אחרי שעברה שנה או שנתיים נודע למלך שהפקיר חלה מאוד, ושהוא קרוב למות. הוא מיד מיהר אליו ואמנם אמת היה הדבר, הפקיר גסס. המלך הזכיר לו את הבטחתו והפקיר ענה שאם המלך יבוא להלווייתו, ואחרי שיסתמו את הגולל וכולם יסתלקו משם, יניח את ידו על קברו, הוא יעמוד בהבטחתו ויאפשר לו להציץ לגן עדן. ושוב ביקש מהמלך לא לעשות זאת, אלא להמתין עד שיקרא לו לשם על ידי האל. אך סקרנותו של המלך לא נתנה לו לוותר.

אחרי שהפקיר מת ונקבר, כשכל הנוכחים בהלוויה הלכו והמלך נשאר לבדו, הוא ניגש לקברו של הפקיר ושם את ידו עליו!

מיד נפתחה האדמה והמלך המופתע ראה

גרם מדרגות יורדות ולמטה ראה את הפקיר,
יושב כרגיל וקורא בקוראן!

תחילה המלך היה מבוהל כל כך שלא יכול
היה לזוז אלא רק הביט למטה, אך הפקיר
בתנועת ידו הזמין אותו לרדת אליו. המלך
אזר אומץ וירד.

הפקיר קם וסימן למלך לבוא אחריו. הם הלכו
צעדים אחדים לאורך מעבר צר ובסוף הפקיר
נעמד, הסתובב אל המלך ובתנועת יד הזיז
משהו דמוי וילון כבד, ושם התגלה – מה?.

איש לא יודע מה ראה המלך והוא גם לא

סיפר לאיש, אך אחרי שהפקיר סגר את הוילון
המלך מיהר לעזוב את המקום. הוא הציץ לגן
עדן!

רועד בכל גופו הוא עלה במדרגות ויצא
מהקבר לאוויר חופשי.

היה בוקר מוקדם. מוזר היה למלך לחשוב
שבילה זמן כה רב בקבר. נדמה היה לו שרק
דקות אחדות עברו מאז שירד, עבר
בפרוזדור, הציץ מעבר לוילון וחזר.

ומה הוא בעצם ראה? הוא התאמץ בכל כוחו

להיזכר אך לא נזכר בכלום! אבל הכל סביבו
נראה מוזר! הוא חזר לבירתו וגם שם הכל
נראה לו שונה וזר! השמש הייתה כבר גבוהה
בשמיים כאשר הוא עבר את שער הארמון
ונכנס לאולם הגדול. האולם היה מלא בני
אדם, ועל כס המלכות ישב מלך אחר! המלך
המבולבל התיישב והביט סביב. אך אז ניגש
אליו ראש החצר ושאל מדוע הוא יושב
בנוכחותו של המלך. "אבל אני הוא המלך!"
קרא.

"איזה מלך?" שאל ראש החצר.

"אני המלך האמיתי של הארץ הזו" ענה
בכעס.

ראש החצר התרחק וניגש למלך שישב על כס
המלכות והמלך הישן שמע מילים כמו "גיל"
"שיגעון" "רחמים".

ואז המלך שעל כס המלכות קרא לו לבוא
אליו. כשהוא עבר באולם ראה פתאום את
בבואתו במגן ממורק של אחד השומרים
ונבהל! הוא היה זקן, מלוכלך ולבוש קרעים!
הזקן הארוך שלו ושערותיו לא מסורקות

התפזרו על חזהו ועל כתפיו. רק סימן אחד של מלכותו נשאר לו, וזו טבעת חותם שעל אצבע ידו הימנית. הוא הושיט אותה למלך. "אמור לי מי אני" קרא "הנה החותם שלי ורק אתמול ישבתי במקום בו אתה יושב היום!" המלך הביט עליו בתדהמה ובדק את החותם בסקרנות רבה. אחר כך נתן פקודה והביאו לפניו רישומי מלכות ישנים ומלאי אבק, גנזכים של מלכויות קודמות וחותמיהם. אחרי שעיין בהם פנה המלך לאיש הזקן ואמר "איש זקן, המלך שחותמו אתה נושא, מלך לפני שבע מאות שנה. אומרים שהוא נעלם ואיש לא יודע איך ולאן!" הזקן נתן קריאת צער והכה על חזהו, כי הבין שנשפט כבר על כך שלא הייתה לו סבלנות לחכות כדי לראות את גן העדן של המאמינים בזמן הנכון. הוא יצא מהאולם ללא מילה והלך ליער שם חי עוד עשרים וחמש שנים בתפילה ובמדיטציה, עד שבסוף מלאך המוות בא ושחרר אותו, מטוהר ומזוכך על ידי העונש.